

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (första avdelningen)
den 14 juli 1997

Mål T-123/95

B
mot
Europaparlamentet

”Tillfälligt anställda – Anställning med stöd av artikel 2 c i anställningsvillkoren
för övriga anställda – Uppsägning med stöd av artikel 47.2 a i
anställningsvillkoren för övriga anställda – Åsidosättande av väsentliga
formföreskrifter – Respekt för ett internt förfarande som införts på korrekt sätt
– Motivering till beslut om uppsägning”

Fullständig text på italienska II - 697

Saken: Talan om ogiltigförklaring av beslutet att säga upp sökandens
anställningsavtal samt om ersättning för de olika skador som han
påstår sig ha lidit på grund av denna uppsägning.

Utgång: Ogillande.

Resumé av beslutet

Genom avtal av den 27 januari 1989 anställde Europaparlamentet genom ordföranden för det liberala, demokratiska och reformistiska partiets grupp (LDR-gruppen) sökanden med stöd av artikel 2 c i anställningsvillkoren för övriga anställda vid Europeiska gemenskaperna såsom tillfälligt anställd i kategori B. Avtalet trädde i kraft den 15 februari 1989 och skulle gälla tills vidare i enlighet med artikel 8 tredje stycket i anställningsvillkoren för övriga anställda.

Sökandens anställningsavtal innehåller en klausul som lyder enligt följande: ”Utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelserna i artikel 48, 49 och 50 i anställningsvillkoren för övriga anställda kan var och en av parterna säga upp anställningen efter tre månaders uppsägningstid, vilken skall delgivas motparten.”

Genom skrivelse av den 27 september 1994, som sökanden mottog den 30 september 1994, informerade LDR-gruppens ordförande sökanden om att dennes avtal om tillfällig anställning var uppsagt till följd av beslut fattade av gruppens sekretariat den 15 september 1994. I skrivelsen preciserades att uppsägningstiden därmed delgavs honom i enlighet med artikel 47.2 a i anställningsvillkoren för övriga anställda och att denna uppsägningstid löpte från och med den 1 oktober 1994.

Den 19 december 1994 anförde sökanden genom sin rådgivare klagomål mot beslutet om uppsägning av hans anställning som tillfälligt anställd vid LDR-gruppen och begärde bland annat att få kännedom om skälen till detta beslut. Han har anförts att, eftersom hans anställningsavtal gällde tills vidare, kunde LDR-gruppens byrå besluta om uppsägning endast om det förelåg ett godtagbart och berättigat skäl för hans avskedande.

Genom skrivelse av den 23 februari 1995 bemötte LDR-gruppens generalsekreterare sökandens klagomål. Han erinrade om att "det i artikel 47.2 a i anställningsvillkoren för övriga anställda inte föreskrivs någon skyldighet för den myndighet som är behörig att sluta avtal att motivera ett beslut att avbryta en tillsvidareanställning av en tillfälligt anställd" och förklarade därefter varför gruppen "ansåg sig tvungen att göra sig av med ett visst antal anställda". Det framgick att antalet tjänster som stod till LDR-gruppens förfogande hade minskats efter valet till Europaparlamentet i juni 1994 i förhållande till antalet tjänster efter det föregående valet på grund av minskningen av antalet parlamentariker som tillhörde gruppen. Dessutom hade LDR-gruppens sammansättning efter valet i juni 1994 ändrats, vilket "[hade] gjort det nödvändigt att på geografiska grunder ändra sammansättningen av gruppens sekretariat".

Sökandens anställning som tillfälligt anställd vid parlamentet avbröts den 31 mars 1995. I enlighet med artikel 47.2 a in fine av anställningsvillkoren för tillfälligt anställda uppsköts uppsägningstiden under en period av tre månader på grund av att sökanden var sjukledig. Han har företett tre läkarintyg av den 21 oktober, den 18 november respektive den 16 december 1994.

Yrkandet om ogiltigförklaring

Grunden som avser åsidosättande av en väsentlig formföreskrift, bestående i att ett internt förfarande som föreskrivs på ett rättsenligt sätt inte har följts

Den fråga som uppkommer genom förevarande yrkande om ogiltigförklaring från sökandens sida är huruvida underlåtenhet att följa det interna förfarande som innebär att personalkommittén skall underrättas i förväg utgör ett åsidosättande av en väsentlig formföreskrift i det förfarande som ledde till uppsägning av anställningsavtalet mellan sökanden och parlamentet. Om så är fallet, är avskedandet rättsstridigt. I motsatt fall kan med hänsyn till omständigheterna i förevarande fall den oegentlighet med vilken förfarandet är behäftat inte medföra att uppsägningen av anställningsavtalet är rättsstridig (punkt 29).

För att avgöra huruvida en underlåtelse att uppfylla skyldigheten att i förväg informera personalkommittén skall anses som »åsidosättande av väsentliga formföreskrifter» i den mening som avses i artikel 173 i EG-fördraget, måste syftet med denna formalitet och det inflytande den kan ha på den rättsakt varom det behöriga organet beslutar utredas. Vid denna utredning skall det beaktas i vilken rättskälla ifrågavarande formalitet föreskrivs och vilken ställning rättskällan intar i normhierarkin (punkt 32).

Vad gäller syftet med den formalitet som föreskrivs i artikel 11 i de interna föreskrifterna för parlamentet är det visserligen så, att artikel 11 i dessa föreskrifter har antagits i berörda tillfälligt anställdas intresse för att möjliggöra för personalkommittén att höra de berörda och ingripa vid det behöriga organet. Det finns emellertid ingenting som ger anledning att tro att förfarandet i fråga har till syfte att personalkommitténs ståndpunkt beträffande planerade avskedanden skall inhämtas. I synnerhet följer det inte av ordalydelsen i den interna bestämmelsen i fråga att personalkommittén skall ha avgivit sin ståndpunkt för att beslut om uppsägning av anställningsavtal för tillfälligt anställda som har rekryterats på grundval av artikel 2 c i anställningsvillkoren för tillfälligt anställda skall bli giltiga. Om så hade varit fallet, hade det varit nödvändigt att det i bestämmelsen fastställdes en tidsfrist inom vilken personalkommittén skulle yttra sig. Det är uteslutet att personalkommittén genom en avstyrkande ståndpunkt eller genom överksamhet kan förhindra uppsägning av ett anställningskontrakt som skett i enlighet med artikel 47.2 a i anställningsvillkoren för tillfälligt anställda (punkt 34).

De interna riktlinjer som gemenskapsinstitutionerna har antagit får inte i något fall innehålla bestämmelser som avviker från bestämmelserna i tjänsteföreskrifterna. Det skall anmärkas att det inte i anställningsvillkoren för tillfälligt anställda föreskrivs någon skyldighet för den behöriga myndigheten att i förväg informera personalkommittén om uppsägning av ett anställningsavtal av en tillfälligt anställd som har rekryterats i enlighet med artikel 2 c i anställningsvillkoren för tillfälligt anställda, lika litet som någon sådan skyldighet följer av någon, på tillfälligt anställda analogt tillämplig, bestämmelse i tjänsteföreskrifterna. En sådan kan inte heller härledas från någon allmän tillämpningsbestämmelse som omfattas av artikel 110 i tjänsteföreskrifterna utan endast från en intern åtgärd som parlamentet

frivilligt har vidtagit. Under dessa omständigheter anser förstainstansrätten vid första påseendet inte att den formalitet som föreskrivs i de interna föreskrifterna för parlamentet är väsentlig.

Hänvisning till domstolen den 4 december 1980, 782/79, Geeraerd mot kommissionen, Rec. 1980, s. 3651, punkt 13, den 17 december 1981, 791/79, Demont mot kommissionen, Rec. 1981, s. 3105, punkt 8, den 1 december 1983, 343/82, Michael mot kommissionen, Rec. 1983, s. 4023, punkt 16

Underlåtenheten att uppfylla den formalitet som består i att i förväg informera personalkommittén, vilken stadgas i de interna föreskrifterna för parlamentet, kan inte betecknas som åsidosättande av en väsentlig formföreskrift, även om bestämmelsen är tvingande för den institution, som frivilligt har antagit densamma. Även om sådan underlåtenhet utgör tjänstefel, hade den inte kunnat få någon avgörande inverkan på det förfarande som ledde till uppsägningen av sökandens anställningsavtal (punkt 39).

Hänvisning till förstainstansrättens 19 september 1996, T-386/94, REGP 1996, s. II-1161, punkterna 60 och 61

Under dessa omständigheter anser förstainstansrätten inte att det tjänstefel som parlamentet har begått kan utgöra grund för ogiltigförklaring av beslutet att säga upp sökandens anställningsavtal. Talan kan följaktligen inte bifallas på den grunden att parlamentet har underlåtit att följa ett internt förfarande som föreskrivs på rättsenligt sätt (punkt 41).

Grunden som avser frånvaron av motivering av den överklagade rättsakten

Ett beslut som går någon emot är tillräckligt motiverat om rättsakten som är föremål för talan har antagits i ett för tjänstemannen känt sammanhang som gör det möjligt för honom att förstå räckvidden av den åtgärd som har vidtagits beträffande honom (punkt 51).

Hänvisning till domstolen den 7 mars 1990, C-116/88 och C-149/88, Rec. 1990, s. I-599, punkt 26; förstainstansrätten den 16 december 1993, T-80/92, Turner mot kommissionen, Rec. 1993, s. II-1465, punkt 62, den 19 september 1996, T-158/94, Brunagel mot parlamentet, REGP 1996, s. II-1131, punkt 106

I förevarande fall skall det konstateras att beslutet om uppsägning av sökandens anställningsavtal var tillräckligt motiverat, och det är inte nödvändigt att förstainstansrätten uttalar sig om huruvida parlamentet i förevarande fall var skyldigt att motivera sitt beslut (punkt 54).

Grunden som avser felaktig motivering av den överklagade rättsakten

Redan vid prövningen av den föregående grunden ansåg förstainstansrätten att den skrivelse som ordföranden i LDR-gruppen tillställde sökanden, liksom den skrivelse som tillställdes honom till svar på hans klagomål, innehåller tillräcklig motivering av det beslut som fattats beträffande honom. Beslutet att säga upp sökandens anställningsavtal fattades nämligen i ett sammanhang som var känt för honom, och det var därför möjligt för honom att förstå beslutets räckvidd. Dessutom föranleddes beslutet av ändringar i LDR-gruppens sammansättning och särskilt av det faktum att det nationella parti som sökanden tillhörde inte hade fått några representanter valda till Europaparlamentet i valet i juni 1994 (punkt 68).

Uppsägning i enlighet med artikel 47.2 i anställningsvillkoren för tillfälligt anställda med iakttagande av den uppsägningstid som föreskrivs i avtalet av ett anställningsavtal som gäller tills vidare omfattas av det behöriga organets utrymme för skönmässig bedömning. Förstainstansrätten får därför inte kontrollera huruvida en bedömning av detta slag är välgrundad, såvida det inte föreligger ett uppenbart fel eller maktmissbruk (punkt 70).

Hänvisning till domstolen den 26 februari 1981, 25/80, De Brieu mot kommissionen, Rec. 1981, s. 637, punkt 7; förstainstansrätten den 28 januari 1992, T-45/90, Speybrouck mot parlamentet, Rec. 1992, s. II-33, punkterna 97 och 98

Med hänsyn till syftet med en anställning av tillfälligt anställda på grundval av artikel 2 c i anställningsvillkoren för tillfälligt anställda, är ömsesidigt förtroende en nödvändig del av de avtal som omfattas av denna bestämmelse. Skillnader i detta hänseende mellan olika kategorier av anställda är inte förenliga med anställningsvillkoren för tillfälligt anställda (punkt 72).

Varje politisk grupp i parlamentet är ensam behörig att bestämma de villkor som den anser nödvändiga för upprätthållandet av det förtroendeförhållande som ligger till grund för anställningen av en tillfälligt anställd på grundval av artikel 2 c i anställningsvillkoren för tillfälligt anställda. Ett sådant förtroendeförhållande grundas inte på objektiva omständigheter och omfattas därför genom sin natur inte av domstolskontrollen (punkt 73).

Talan kan inte bifallas på förevarande grund, eftersom sökanden inte har visat att det omtvistade beslutets motivering skulle vara behäftad med något fel. Yrkandet om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet skall därför avslås i dess helhet (punkt 76).

Skadeståndsyrkandet

Det framgår av det faktum att förstainstansrätten har avslagit sökandens yrkande om ogiltigförklaring att beslutet om uppsägning av anställningsavtalet inte är rättsstridigt och därför inte kan föranleda ansvar för parlamentet. Följaktligen skall sökandens yrkande om ersättning för de olika skador som han har påstått sig ha lidit till följd av avskedandet ogillas. Det följer härav att tilläggsyrkandet om att förstainstansrätten skall utse en expert för att konstatera att sökanden har förorsakats en skada av fysisk art likaledes skall ogillas (punkt 82).

Beslut:

Talan ogillas.